

EL TEMPS I LA RAÓ

Article de JOAN CARRETERO

És sabut allò que el temps posa cadascú al seu lloc. En política, també. A Catalunya ara estem presenciant el desenllaç de processos que s'han anat gestant els darrers anys. I comencen a quedar en evidència les posicions i les apostes estratègiques que els diferents actors polítics han mantingut durant aquest temps.

Teníem raó els que vam defensar aferrissadament, ara fa poc més de dos anys, **el no a l'Estatut**. Dèiem que era un text que no atorgava reconeixement nacional a Catalunya, que no incrementava en res substancial les competències del nostre autogovern i que no permetia un canvi en el model de finançament que ens ha dut a la situació d'espoli fiscal que pateix Catalunya, sense comparació possible al món occidental, amb la significativa excepció de la resta dels Països Catalans. Crec que, a aquestes alçades, no cal argumentar massa com n'eren d'encertades aquestes opinions.

Eren clarividents les veus que, des del sobiranisme català, alertaven que les diferències entre el PSOE i el PP respecte de la qüestió nacional eren inexistents, malgrat que, durant la legislatura del "talante", qui opinava així fos sistemàticament menyspreat i titllat de reaccionari pels que estaven segurs que, amb ZP al capdavant, finalment havíem trobat a Madrid un govern amic, ben sensible amb la pluralitat nacional de l'Estat.

És evident que tenia raó l'aleshores ministre socialista que em va dir, quan vaig visitar-lo com a conseller per a negociar alguns traspassos, que amb això del federalisme es feia bullir molt l'olla a Catalunya, però que "aquí a Madrid no en parla ningú".

També era encertada l'aposta estratègica iniciada per ERC a començaments dels anys 90, quan va desplaçar el centre de gravetat del discurs independentista de la defensa de la llengua, la cultura i els signes d'identitat (sense renunciar-hi, és clar) a les qüestions de caràcter socioeconòmic: l'**escanyament fiscal** que perjudica greument el progrés econòmic i la prestació dels serveis públics, la lluita contra els peatges, la denúncia del dèficit d'infraestructures... Tot plegat va ajudar a l'independentisme català a obtenir els millors resultats de la seva història, a ser decisiu en la formació del govern i a amenaçar l'hegemonia dels dos partits que tradicionalment s'havien repartit els àmbits de poder a Catalunya.

En canvi, no calia gaudir del do de la profecia per predir que un pacte de govern fet des de la **renúncia expressa** a l'assoliment de cap cota de sobirania, basat en la gestió pura i dura de l' statu quo, tindria conseqüències electorals desastroses per a un partit independentista, que té en l'avenç cap a la llibertat nacional la seva principal raó de ser i el capital més important que pot oferir als seus electors. Els últims resultats electorals no han fet més que confirmar aquest vaticini tan elemental.

I per acabar, prediccions sobre qüestions que encara no han viscut el seu final. Aquest estiu l'actualitat política catalana està pràcticament monopolitzada per la negociació del **nou sistema de finançament** de les comunitats autònomes de règim comú (entre les que s'hi inclou Catalunya "com una més", segons l'exacta definició d'un baró socialista espanyol). Els partits catalans pretenen que l'actualització del sistema impliqui un lleuger respir per a les exhaustes finances de la Generalitat. La cosa pinta malament. Com també són pessimistes les previsions respecte de la sentència del Tribunal Constitucional sobre un Estatut ja misèrrim de per si. El traspàs de la RENFE arribarà amb més retard que els propis trens de la companyia, si és que arriba, i els aeroports ens els haurem de pintar a l'oli...

D'aquí a no gaire temps veurem si tots aquests negres auguris es compleixen. Mentrestant, potser convindria anar preparant l'inevitable **conflicte polític amb l'Estat**, única via per escapar del carreró sense sortida en el que Espanya té acorralada Catalunya. **Amb la dignitat, les idees clares i el coratge que la situació del país requereix.**

Joan Carretero i Grau

Militant d'ERC i líder de Reagrupament

Publicat avui dijous 28 d'agost del 2008 al diari AVUI.

[Si voleu deixar comentaris ho podeu fer des d'aquí.](#)

Articles d'Opinió _____

[Joan Saura, el retorn del nyeu-nyeu](#)
(per Víctor Alexandre)

[Els catalans, ciutadans de segona](#)

(per Rut Carandell, portaveu d'RCAT)

[Que Iniciativa torni a fer d'Iniciativa!](#)

(per Salvador Garcia, membre d'RCAT)

[L'aixecada de camisa del finançament: El PSOE compleix la llei de l'Estatut!](#)

(per Manel Bargalló, membre d'RCAT)

[El finançament de Catalunya \(2\)](#)

(per Ferran Pujol, membre d'RCAT i Conseller Nacional d'ERC)

Les enquestes al web _____

Podeu participar en les noves enquestes que trobareu al web:

- [Com valoren els primers cent dies de Puigcerdós al capdavant d'ERC?](#)
- [Com valoren la polèmica entre ERC i IC-V pel pacte Saura-de la Vega?](#)

Festa d'estiu d'RCAT a Puigcerdà ___

El passat 27 de juliol, més de 300 militants i simpatitzants d'ERC adherits a Reagrupament van assistir al dinar que es va fer a l'estany nou del Parc Cordoní de la capital de la Cerdanya. Aquí podeu trobar la resta de la crònica: [Joan Carretero: "Catalunya té dues opcions: la dissolució dins Espanya o la independència"](#)

Reagrupament ha enviat aquest butlletí electrònic a la vostra adreça perquè ens la vàreu proporcionar.

Però si no voleu rebre més aquest butlletí feu-nos saber [aquí](#) .

Demaneu a les persones que reben el butlletí electrònic que el reenviïn als seus coneguts.

Si és aquest cas i no voleu rebre'l heu de notificar-ho al remitent, perquè Reagrupament.Cat no us té en la seva base de dades.